

Fremdeles have vi meent, at der som Bestingelse for kongelig Ansættelse rettest maatte fastsættes en personlig Alder, som den Bedkommende skulde have naaet, navnlig 25 Aar for en Mand og 21 for en Kvinde. Denne Bestemmelse afledte vi fra den samme Anskuelse om vort Theaters Opgave, hvorpaa vi have støttet Bestemmelsen om en lovbefalet Prøvetid. Saalænge de Paagjældende ere i den yngre Alder, kan Staten vanskelig være nogenlunde sikker paa, at de have den aandelige Holdning og No og nødvendige Livsmodenhed, hvilken Staten, hvor den kan, bør fordrø sig tilfikkret, forinden den antager Nogen som sin Embedsmand. Vel er 25 Aar ikke fastsat som Aldersbetingelse med Hensyn til alle andre af Statens Embeder, men dog for de fleste, og med Hensyn til de her Paagjældendes Embeder turde der være særlig Anledning til ved en Lovbestemmelse at sætte et Bærn imod kgl. Ansættelser i en meget ung Alder, da Erfaring har vist, at disse have fundet Sted i en paafaldende Grad. Og, naar der ikke sættes en Grændse ved Lov, saa er det vanskeligt for en Bestyrelse at staae imod af Hensyn til Alderen, naar forøvrigt Dygtigheden og Færdigheden viser sig at være tilstede. Vi have meent, at der for Kvindeskønnet maatte fastsættes en tidligere Aldersperiode end 25 Aar, nemlig 21 Aar, deels af Hensyn til deres i Regelen tidligere Udvikling og deels fordi det efter deres Stilling undertiden kan være mere nødvendigt, at Theatret, uden lang Bortetid for dem, maa kunne tilbyde dem en fast Stilling. At gaae videre end disse nævnte Aldersgrændser kunne vi ikke tilraade. Vel vil man maaskee indvende, at de ikke synes at egne sig for Dandspersonalet, da en Dandsers eller Dandsersindes Dygtighed endog kan culminere i en yngre Alder end den her nævnte; men ikke at tale om det for Staten farlige i at binde sig til en Blomst, der truer med saa tidlig at afblomstre, saa kan Dandsen som Kunst — om end Balletten fortiden ved en eminent Personlighed indtager et betydeligt Trin blandt vore dramatiske Præstationer — dog ikke fra Statens Side betragtes som en Hovedopgave for Theatret, saaledes at der maatte indrømmes den, hvad der ikke findes

at kunne indrømmes de andre Kunstgrene, der øves ved Institutet. Og hvad disse andre dramatiske Kunstgrenes Udvikling angaaer, kan den nævnte Aldersgrændse ikke virke hæmmende. En Skuespiller og en Skuespillerinde vil ikke inden den nævnte Alder med Rette kunne fordrø Optagelse blandt Theatrets kgl. ansatte Kunstnere, og med Hensyn til Sangere og Sangerinder maa man ikke glemme Vigtigheden af, at Stemmen har naaet en vis Fasthed gennem legemlig Modenhed, ligesom ogsaa Fordringen til dramatisk Talent og Dygtighed gjør det tilraadeligt at sikkre sig noget, forinden den kgl. Ansættelse finder Sted. Flere eller andre Begrændsninger med Hensyn til det Personlige have vi ikke fundet Grund til at bringe i Forslag.

Derimod holde vi for, at der som et Bærn imod for hyppig Anvendelse af kongelig Ansættelse kunde fastsættes en Begrændsning af det Beløb, der i Forhold til det hele Gageringsbeløb maa anvendes til Lønning af kongelige Ansatte, og have vi meent, at man kunde bestemme Normalsummen for disse til to Trediedele af hiint Totalbeløb. Man kunde komme omtrent til det samme Begrændsningresultat ved at fastsætte, at kun et vist Antal eller et forholdsvis stort Antal af samtlige Skuespillere maatte være kongl. Ansatte. Paa denne sidste Maade vilde det imidlertid mere end ved hiin blive lagt nær for Betragtningen at ansee de kgl. Ansatte for en afsluttet Klasse, hvilket saavidt muligt helst maatte holdes i Baggrunden. Og da den egentlige Grund for Bestemmelsen er et oekonomisk Hensyn, at Staten ifkun til en vis Grændse vil paatage sig de Forpligtelser, som følge af at antage kgl. Embedsmand som faste, er det formentlig det correcteste og meest træffende ifkun at nævne denne Grændse, ligesom det ogsaa for Direktionen giver de frieste Hænder.

Der har hidtil ikke været truffet nogen lignende Grændse, og Forholdet mellem Beløbet af de Gager, der anvendes til de kgl. Ansatte, og det hele Gagebeløb, er omtrent som 7 til 8. Vi troe, at man tidligere i Mangel af en forbydende Lovbestemmelse let kan have givet for meget efter for det naturlige Duffe at sikkre de Bedkommende ved kgl. Ansættelse;